

A.F.Th. van der Heijden

De Smelen & De IJzeren Man

(zomer 1961)

Ik zou van de hoge. Vandaag moest het gebeuren. Stefan had me uitgedaagd. Ik kon niet meer terug. Makkelijk lullen, hij... bij hem in Berlijn was een zwembad met wel drie duiktorens, de hoogste twee keer zo hoog als deze hier in De Smelen. Stefan was al sinds z'n zevende of zo een prima schoonspringer, met zilveren vazen in een vitrinekast ... dus ja, kunst. Hij stond me beneden aan de smalle trap pesterig lachend op te hitsen. Om zijn nek bungelde de verrekijker waarmee we al de hele middag beurtelings vrouwen op de grasmat bespiedden. Het was ons opgevallen dat vooral de rijpere dames om de haverklap een duim achter de zoom van hun zwempak haakten... boven en onder, voor en achter... blijkbaar om de elastiek minder te laten knellen. Het kon ook 'ein exhibitionistischer Tick' zijn, volgens Stefan, die zulke woorden geregeld gebruikte, want hij gold thuis als een 'Wunderkind'. Met de kijker scherp afgesteld kreeg een mens soms kortstondig inzage in beloftevolle schaduwen.

'Duimen,' noemden we het gebaar. 'Kijk, Steef, die met dat gebloemde geval, die duimde zonet. Als ze pas uit het water komen, dan weten ze van geen ophouwen.'

'Terwijl, men zou toch zeggen, water maakt elastiek slapper,' zei Stefan peinzend, want hij wist natuurlijk ook alles over stoffen en materialen.

Er was iets mis met de trap naar de hoge. Het drong on-

der het klimmen te laat tot me door. De metalen leuning, normaal hemelsblauw, bleek bedekt met een laag verf van een onzuiver oranje-rood. Ik herinnerde me opeens dat het tegelplateau rond de twee springtorens vanmorgen met paaltjes en kettingen afgezet was geweest. Een schilder bewerkte de trapleuning met een bunsenbrander, waarna hij de hardnekkigste lakresten met een soort paletmes weschraapte. Later, maar dat merkte ik nu pas, had hij al het buiswerk in de menie gezet, die nog niet droog was. Bij het mezelf omhoogtrekken moest ik mijn kleverige handen telkens met enige kracht van de stangen losmaken.

'Eindelijk is het so weit,' riep Stefan in zijn speciale mengeling van Brabants en Duits. 'Hooggeëertes Publikum, komt dat allen zien, ja. Albert waagt de salto mortale.'

Boven keek ik geërgerd naar de rode strepen in mijn handpalmen en rond mijn polsen. De zon deed z'n werk: uit het bassin in de diepte spoot een fontein van verblindend blauw licht op. Ik kon zo niet in dat zuivere water duiken: de toegevoegde chloor zou de plakkerige dekverf van mijn huid losweken. Ik zag de wolk zilveren belletjes rond mijn lijf na de plons al snel rood kleuren, als bij een zwemmer die door een haai gebeten is. De badmeester, nu nog dommelend op zijn hoge zetel, zou hard op zijn fluit blazen, snel afdalen en me met de reddingshaak achter mijn broekje op het droge trekken. Wanneer dan de ware bron van de bloednevel aan het licht kwam, werd ik voor de rest van de zomer, abonnement of niet, uit De Smelen verbannen. Dat kon ik Stefan niet aandoen: hij was helemaal uit Berlijn met de trein, wel acht uur sporen, naar Geldrop gekomen om zes weken bij de familie Allebrandi te logeren, maar toch

*, gevat in een ouderwets montuur,

vooral om met mij op te trekken.

'Als jij den Mumm niet hebt je stevig af te zetten,'
klonk opeens achter me zijn stem, hijgend van de klim,
'val dan gewoon voorover... en wel zo, Albert, dat je
rug niet plat op het water slaat. Je bent immerhin geen
krokodil.'

Ik vreesde zijn hoon, en schuifelde een paar pasjes naar voren. Naarmate ik vorderde, begon de plank al een beetje piepend en rammelend te veren. Z'n bekleding voelde aan als grof schuurpapier onder mijn voetzolen, waarvan het eelt zacht en gerimpeld was geworden door langdurig verblijf in het water. Ook een idee: met mijn handpalmen langs het scherp korrelige oppervlak van de plank schuieren tot alle verfsporen verdwenen waren. Ik besepte dat ik daarmee alles alleen maar erger maakte, want ik zou er de verweekte huid mee openhalen, en dan zwom ik pas echt in mijn eigen bloed.

De badmeester scheen me achter zijn zonnebril niet op te merken. De donkere glazen* konden net zo goed die van een blinde zijn. Onderaan zijn scheidsrechtersstoel lagen badlakens uitgespreid, hier en daar met een molshoopje kleren of andere bezittingen eronder. Aan de afbeelding op een ervan, Elvis met een gitaar om, herkende ik de grote handdoek van Hans Krop. Ik was af en aan bevriend met hem, maar sinds het begin van de zomer weer even niet, want hij had een hekel aan Stefan, door hem De Mof genoemd. Als we ruzie hadden, trok De Krop erg naar de groep van iets oudere jongens uit een klas hoger, die een jaar lang op het schoolplein mijn kwelgeesten waren geweest.

Op de tegels vlakbij het bassin gaan liggen zonnen werd bij grote drukte verboden, om rondrennende kinderen niet

over lichaamsdelen te laten struikelen, maar hoewel De Sme-
len vandaag tamelijk vol was, werden de ligplaatsen zo
vlakbij de badmeester blijkbaar oogluikend toegestaan.
Nou ja, misschien was hij werkelijk stekeblind, en hield
hij het zwembad veilig puur op het gehoor. Wie me wel in
de gaten kregen, waren de kinderen diep beneden me. Als in
een zich harmonisch verwijdende cirkel van schoonzwemmers
gleden ze alle kanten op, beducht voor de duiker die zich
voorbereidde op de sprong. Ik draaide me om.

'Nou moet je me niet komen opjagen, Stefan.' Mijn eigen
stem klonk me huilerig in de oren. 'Ga weg... hau ab.'

Ter weerszijden van de plank klemde Stefan zijn handen
om de reling, die ook al met menie bestreken was. Rode
strepen slingerden zich om zijn armen, bijna tot in zijn
oksels. Ik probeerde langs hem te komen, terug naar de
trap, maar door snel heen en weer te dansen tussen de bei-
de verschansingen wist hij me tegen te houden.

'Tauchen zul jij, Albert Egberts... het was zo afgespro-
ken.'

Stefan stond nu voorovergebogen, in een stierachtige hou-
ding, als om me met zijn hoofd terug te stoten naar het
eind van de plank. De verrekijsler slingerde wild om zijn
hals.

'Ik kan zo niet het water in.' Ik opende mijn handpalmen
vlak onder zijn hangende gezicht, theatraal als een marte-
laar die zijn stigmata toont. 'Ze zouden me schorsen.'

Hij gaf geen duimbreed toe. Ik probeerde in een mal soort
hurkloopje onder zijn arm door te trippelen, maar Stefan
belette het me door me met zijn knie een harde por te ver-
kopen. We vochten lachend. Ik deed een poging zijn vingers
rond de reling los te wrikken: ze zaten stevig vastge-

*een

lijmd in de nog half natte menie. De duikplank roffelde onder zoveel geweld.

Toen we een moment hijgend en snuivend tegenover elkaar stonden, werd mijn aandacht getrokken door iets in de verte, op de recreatieplas die De IJzeren Man werd genoemd. De volgelopen zandafgraving lag een stuk lager dan De Sme-len. De bassins leken op een afgeplatte heuvel gebouwd, nauwelijks meer dan*verheffing van het terrein, en de om-liggende gazons glooiden in de richting van het meertje. Links grensde de grasmat, alleen gescheiden door een hek, rechtstreeks aan de oever. Meer naar rechts bevond zich een smalle, langzaam breder wordende strook bos, een res-tant van het oorspronkelijke woud. 'Daar is het gebeurd,' had Stefan deze zomer al een paar keer geheimzinnig ge-zegd, wijzend op een plek waar het geboomte wat hoger en dichter was. 'Am Ufer.' 'Wat?' 'Het.' 'Ja, hol dich der Kuckuck.' Ik was erg trots op die Duitse uitdrukking, maar het wonderkind kon me echt niet wijzer maken, afge-zien dan van die ene aanwijzing: 'Da ist es passiert.'

'Steef, kijk daar eens.' Ik wees over hem heen. 'Een bootje.'

'Daar trap ik niet in, menneke.' Niets zo grappig als deze Berlijner het woord menneke te horen uitspreken. Stefan wist net zo goed als ik dat er op De IJzeren Man zel-den of nooit menselijke activiteit te bespeuren viel. Hij plaatste zijn benen verder uiteen, zodat ik alleen nog zou kunnen ontsnappen door onder zijn kruis door te glip-pen. 'Duiken, jij.'

De IJzeren Man heette een visrijke plas te zijn, met een eigen visclub, maar zo vanuit de verte oogde het meertje zo stil en donker en doods dat een mens aan alles dacht

behalve aan de baars die het zo overvloedig te bieden zou hebben.

'Kijk nou, Steef,' drong ik aan. 'Het zijn vast die ooms van je... Ze gingen toch vissen op hun vrije zondag?'

Nu kon de beheerste Stefan zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. 'Blijf waar je bent.' Hij wierp een blik over zijn schouder, en zag het eenzame bootje drijven. Hij wilde zich blijkbaar in z'n geheel omdraaien, maar: 'Scheisse, ik zit vast.' Met een van pijn vertrokken gezicht, omdat er hier en daar misschien een velletje op de leuning achterbleef, wist hij zijn handen te bevrijden. Met besmeurde vingers zette hij de verrekijker aan zijn ogen, en draaide aan het wielletje om hem voor deze afstand zo scherp mogelijk af te stemmen.

'Geen vergissing mogelijk,' zei Stefan grinnikend. 'Oom Rik en oom Jos... met de hond tussen zich in. Zo zie je pas hoe dun oom Rik is, en hoe dik oom Jos.'

'Hebben ze hengels?'

'Ik vermoed, Albert, dat ze naar de zaag vissen.'

Omdat hij nu Duits sprak, en de woorden Zäge en fischen zo rad na elkaar gebruikte, dacht ik dat hij het over een Sägefisch had. 'Hier zitten geen zaagvissen.'

'Oom Jos had het laatst over een Brotsäge.'

'Ik heb wel eens iets gehoord over een broodmes.'

'Gekarteld, ja. Een broodzaag.'

'Zo'n mes is nooit teruggevonden. Laat mij eens kijken.'

Stefan reikte mij de verrekijker aan, maar hield zelf de draagband om zijn nek. Het ding plakte als de ziekte, en er zweefde een rode vingerafdruk in beeld. De gebroeders Allebrandi zaten roerloos in hun bootje, dat een beetje schuin hing door het gewicht van oom Jos. Ze zaten

wel degelijk te hengelen. Zelfs de Mechelse herder bewoog niet. Haar lange tong hing gekruld naar buiten, klaar om razendsnel een erop neergestreken vlieg binnen te halen, want in een vorig leven was Herta een kameleon geweest. De Allebrandi's haalden geen enkele keer op. Misschien was dat juist het betoverende aan De IJzeren Man: hoe doodser en gladder het water, en hoe schaarser de vis, des te aandachtiger de broers zich op hun dobber konden richten om hun gekwelde leven een rustpunt te gunnen. Het was genoeg als heel af en toe een uitgebluste baars de lijn met een vin aanraakte, zodat de dobber concentrisch uitdijende cirkels naar de uiterste boorden van de aarde zond, gevolgd door een vlinder die ginds met zijn tere vleugels een storm moest veroorzaken.

Stefan rukte me de kijker uit handen. 'Albert, weet je... de Onkels vissen op een broodzaag, en slaan dan een oude schoen aan de haak... zoals oom Donald in Donald Duck altijd overkomt. Zo'n hoge schoen met loshangende zool en een bek vol vlijmscherpe tanden. Een soldatenschoen.'

'Dan denken ze dat het een gevaarlijk onderwaterdier is. Het monster van De IJzeren Man.'

'Het is voor oom Jos te hopen,' zei Stefan, 'dat ze het Brotmesser ooit nog 's een keer boven water krijgen. In zijn stamkroeg Sport & Spel blijft men er maar naar vragen. Hij houdt vol dat het bij tante Stientje in de keukenla ligt, maar brengt het nooit mee. Met die broodzaag op de stamtafel zou hij helemaal nooit meer zijn eigen vertering hoeven betalen. Dan was hij pas echt de held.'

'Zo'n stille getuige is goud waard,' zei ik, om te laten horen dat ik ook wel eens een detective las. Afgelopen voorjaar, De Smelen ging net open voor het warme sei-

zoen, had laag boven De IJzeren Man opeens een helikopter gehangen, waaruit een gestalte in duikerpak te water werd gelaten. Het zwemvolk liep te hoop bij het hek, maar nadat de duiker kopje onder was gegaan, bleef er niet veel te zien over, al hing de heli nog op dezelfde plek te bidden en veroorzaakten zijn wieken in het oppervlak een reliëf als bij hevige regenval. Ik keerde het tafereel al gauw de rug toe: gewoon een oefening, van leger of brandweer, de moeite niet. Maar toen ik het voorval twee maanden later, bij zijn aankomst in Geldrop, aan Stefan vertelde, raakte hij in grote opwinding. Ik had hem van het station gehaald, en samen liepen we in de richting van 't Hout, waar de boerderij van de Allebrandi's stond. Ik droeg zijn koffer.

'Dan had de recherche dus de hulp van een duikersteam ingeroepen,' schreeuwde hij bijna, 'om naar het wapen te zoeken.' Hij zakte enigszins door de knieën, en schudde zijn rugzak op. 'Misschien wel op verzoek van de Duitse justitie.'

'Stefan, je ziet spoken. Je bent hondsmoe van de lange treinreis. Overal in Europa liggen nog onontplofte bommen... ze kunnen elk moment ontploffen. Dat zei de radio. Wie gaat er na twintig jaar nog zoeken naar een broodmes? Lieve hemel, Stefan, die heli hing midden boven de plas. Niemand kan vanaf de oever een mes zover het water in gooien.'

'Het kan in al die tijd best afgedreven zijn,' probeerde hij nog zwakjes. Hij wankelde een beetje onder de zware bagage. 'Waarom heet dat meer eigenlijk De IJzeren Man? Mutti praat bijna nooit over haar jeugd, maar ze heeft wel een keer verteld dat ze voor de oorlog met haar vriendinnen altijd "om De IJzeren Man heen" liep. Ik zag een

man voor me in een kostuum van plaatijzer, met een roestige kachelpijp op zijn kop... loden kistjes aan zijn voeten... Ik dacht dat de meisjes in een kring om hem heen draaiden, zingend, om hem te bespotten.'

'Mijn oom Egbert is erg technisch... een gereedschapsmaker... hij heeft het me uitgelegd. Hij is de motorrijder. Lang voor de oorlog was er zand nodig voor de spoorbaan naar Heeze. De stoommachine waarmee ze het terrein afgroeven, was een reusachtig stampend monster. Een excavateur, zo heette zo'n ding. De mensen die ernaar kwamen kijken, stonden paf van de herrie en de stoom en de fonteinen van zand. Ze noemden de excavateur De IJzeren Man. Toen de trein naar Heeze al liep, en de machine allang verdwenen was, bleven de Geldroppenaren de grote kuil van de zandafgraving De IJzeren Man noemen. En nadat die vol water gelopen was, van onder en van boven, heette hij nog steeds De IJzeren Man.' En omdat ik ook wel eens net zo pedant wilde klinken als Stefan voegde ik er met omfloerste stem aan toe: 'Tot op de huidige dag.'

'Albert, jij begaat een grote fout... door je De IJzeren Man voor te stellen als een regenplas... een stilstaande modderpoel. Er moet ergens een beek zijn die erin uitkomt. Het kan niet anders. Er zit toch ook vis? Roerloos water kan nooit zo rijk aan leven zijn... zelfs geen regenworm wil er wonen. Een beek zorgt voor stroming. Het mes kan intussen een heel eind van de oever verwijderd zijn geraakt.'

We liepen een poos zwijgend naast elkaar voort langs de spoordijk. Als ik opzij keek, zag ik Stefans lippen bewegen. Ik kende dat van hem. Hij maakte een van zijn ingewikkelde berekeningen. Stefan wilde later stadsbouwmeester van Berlijn worden, om wraak te nemen op de Russen en

de Muur.

'Het is nu ruim twintig jaar geleden,' zei hij ten slotte. 'Zeg twintig jaar, dat rekent makkelijker. Stel, het wapen beweegt driehonderd dagen per jaar met de stroom mee. De overige tijd ligt het stil.'

'Zo'n drukbezet broodmes heeft ook af en toe een rustdag nodig,' zei ik, verveeld al. Zwaar, die koffer: de bakelieten greep sneed in mijn handpalm. Er zaten zeker weer veel boeken over architectuur in. 'De familie moet dan maar een keertje vasten.'

'Halt's Maul, Albert... zo kan ik niet denken. Met een centimeter per dag zou het wapen zich in twintig jaar zestig meter over de bodem van De IJzeren Man kunnen verplaatsen. Ik schat, het meer is honderdtwintig meter breed. Sieh da! Jouw helikopter, mijn vriend, hing ongeveer boven de plek waar het mes inmiddels moest zijn aanbeland. Quod erat demonstrandum.'

(witregel)

Nu er niets meer aan het tafereel van de vissende gebroeders Allebrandi te bestuderen viel, rukte Stefan me de verrekijker uit handen, waarna hij me weer naar het uiteinde van de duikplank probeerde te drijven. Ik was al ver genoeg om te voelen hoe het hout onder me doorboog. Beneden in het hemelsblauwe bad waren de kinderen, na het uitblijven van mijn sprong, weer dicht op elkaar toe gezwommen. Over het gazon kwamen Hans Krop en zijn maten aangekuierd, met allemaal een aangevreten ijsje in de hand. Hun wreedheid bleek alleen al uit het feit dat ze niet likten maar er hun tanden in zetten. Tussen de speelweide en de tegelplaats was een pierebadje bedoeld om de voeten te reinigen: het dreef vol grassprietten. Mijn kwelgeesten plonsden er doorheen, en hurkten bij hun handdoeken neer. Ze hadden me al in de gaten, en keken spottend omhoog, elkaar aanstotend.

'Duiken, jij,' klonk het achter me.

'Ik val geheid plat.'

'Springen dan,' siste Stefan.

Ik deed alsof ik een stap vooruit zette, maar het was niet meer dan een pas op de plaats.

'Geef ons een mooie salto mortale, Albert,' riep De Krop.

Een ander schreeuwde: 'Plat op je rug, Egberts. Voor volk en vaderland.'

Ze konden nu elk moment hun gebruikelijke scheldwoorden op me loslaten. Ik strekte voor de vorm mijn armen naar voren, en keek naar de badmeester, alsof die me uit mijn penibele situatie kon redden. Aan het begin van de zomer had hij nog bleke armen en benen gehad. Nu staken zijn ledematen uit shorts en poloshirt bruingebrand tevoorschijn, en was het overvloedige zwarte haar op zijn huid wit ge-

worden. Je hoorde wel eens over iemand die van de ene dag op de andere als angstreactie een sneeuw witte kop kreeg. Als de badmeester ergens hevig van geschrokken was, moest het resultaat bij zijn enkels begonnen zijn, om zich vandaaruit over zijn lichaam te verspreiden en halt te houden bij de bovenste pluk borsthaar, want zijn kapsel was, op de grijze tochtlatten na, nog kroezig zwart. Eindelijk wendde de man zijn hoofd in mijn richting, misschien gealarmeerd door het spreekkoor van de pestkoppen beneden zijn stoel.

'Val... dood! Val... dood! Val... dood!'

De badmeester liet zijn fluit snerpen, en zette toen zijn toeter aan de mond. 'Geen twee man tegelijk op de plank,' klonk het hol en verrassend dichtbij. 'Vandaag al helemaal niet. Er wordt geschilderd. Hebben jullie het bordje niet gezien?'

Het was niet zo'n megafoon op batterijen, maar de gewone roepstoeter, type bodemloze kolenkit. Achter me fluisterde Stefan: 'Daar mag hij thuis de antraciet mee uit het hok scheppen. Begrijp je nu waarom het daar 's winters altijd zo koud is?'

Het spreekkoor eindigde in gelach. Stefan en ik schuifelde terug naar de trap. Voordat we aan de smadelijke afdeling begonnen, wierpen we zonder verrekijker nog een blik op De IJzeren Man. Het bootje lag nog steeds bewegingloos op het oliegladde water in de volle zon, maar was intussen wel een kwartslag gedraaid. Op deze afstand vielen de hengels niet te onderscheiden.

'Het is de eerste keer dat ik oom Jos buiten het café zie,' zei ik.

'O, die haalt de shade straks wel in,' zei Stefan. 'Er

spinnt sein Garn in de kroeg. Visserslatijn noemen jullie dat, toch? Niet zo'n aardappelmesje...' Stefan gaf tussen duim en wijsvinger een decimeter aan. 'Nee, zo'n broodzaag.' Hij spreidde wijd zijn armen.

Een trap afgaan die alleen voor bestijgers bestemd was, dat bleek zo gemakkelijk nog niet. Beneden op de tegels lag, met de tekst naar beneden, het bordje DUIKPLANK BUITEN GEBRUIK. Stefan wilde niet meteen toegeven dat hij het had weggenomen om mij een loer te draaien. Op de traptreden van de lage springtoren, ook buiten gebruik, stonden potten verf: besmeurde bussen menie tussen nog ongeopende blikken hemelsblauw voor de nieuwe beurt. De kwasten stonden tegen uitdroging in de verdunner.

Bij de afdaling was er een verse laag oranjerode grondverf op onze handen achtergebleven. 'Stempeln,' riep Stefan opgetogen. Het duurde even eer ik doorkreeg wat hij bedoelde, want we hadden het eerder die zomer alleen een paar keer met onze modderpoten gedaan: handafdrukken stempelen op de blote rug van zonnebadende Dirnen, zoals Stefan de meisjes aanduidde. Daar was ik dan weer wel heel dapper in, al liet ik Stefan wijselijk het voortouw nemen.

We renden van groepje naar groepje. Het voelde heerlijk om beide handen tegelijk op de naakte huid binnen de V-vormige uitsnede van een badpak te zetten, en het warme vel heel even, vastgeplakt, te voelen meekomen voordat het met een zuigend geluid losliet van de vingers. Op de rug bleefde afbeelding van twee trossen rode worstjes achter. Voordat het aldus bestempelde meisje gillend overeind had kunnen komen, waren wij alweer gevlogen.

'Willen ze Däumchen drehen?' gilte Stefan. 'Van ons krijgen ze de hele hand.'

*en merkte zo dat ik de hele
tijd al met een erectie liep.

Ze vertoonden allemaal hetzelfde gedrag: bij het wegrennen gristen ze hun badlaken mee, dat eerst nog even achter ze aan wapperde totdat ze het, al hollend, om hun arm wonden. Plotseling stond Stefan stil. Ik botste tegen hem op,*

'Daar ligt Anneke, met Rita Sabbe,' zei hij, wijzend naar zijn nicht, de dochter van oom Rik. Rita was, als dochter van Riks zus, zijn achternicht. In Geldrop was op de een of andere manier iedereen altijd familie van elkaar, als je maar lang genoeg snuffelde om de bloedband op het spoor te komen. Rita had ik nooit eerder gezien. Ze lag op haar buik met van ons afgewend hoofd, dat omwonden was met dikke bruine vlechten. 'Albert, heb jij nog genoeg verf zum abstempeln?'

Ik liet hem zien hoe ik mijn handpalmen, na ze tegen elkaar te hebben gedrukt, maar met moeite van elkaar kon loskrijgen. 'Te wapen... ten strijde!'

Stefan wierp zich op zijn nicht. Ik hurkte razendsnel bij het andere meisje neer, en drukte met gespreide vingers beide handen op haar rug, precies tussen boven- en onderstuk van haar bikini. Zonder zelfs maar haar hoofd op te tillen haalde ze met haar arm uit, en trof me vol in het gezicht. De menie bleek uitgewerkt: er bleef geen oranje-rood verfspoor op haar huid achter - wel snel vervluchtigende witte vlekken in haar bruine vel, waar ik kracht had gezet. Ze draaide zich soepel als een kat om op haar badlaken, en gaf me een zwieper met een kleinere handdoek, die des te harder doel trof omdat hij vochtig was. Ai, dat deed pijn, en niet zo'n beetje ook. 'Haar ogen schoten vuur' had ik altijd een overdreven uitdrukking gevonden - na vandaag niet meer.

Anneke stond na de aanval van haar neef op veilige af-

stand toe te zien hoe het tussen mij en haar nichtje zou aflopen. Een passerende papierprikker draaide ze haar rug toe: 'Zit er iets op?'

Hij gebruikte zijn prikstang als aanwijsstok. 'Twee vleugelstompen, en een moedervlek met haartjes.'

Het uiterlijk van Rita kwam me vertrouwd voor, maar ik kon haar niet thuisbrengen. Ze wierp me de natte handdoek toe, en zei boos: 'Vooruit, veeg af... stelletje viezeriken.'

Ik verzekerde Rita dat er niets te zien was op haar rug, en verzweeg de vleugelstompen.

*****